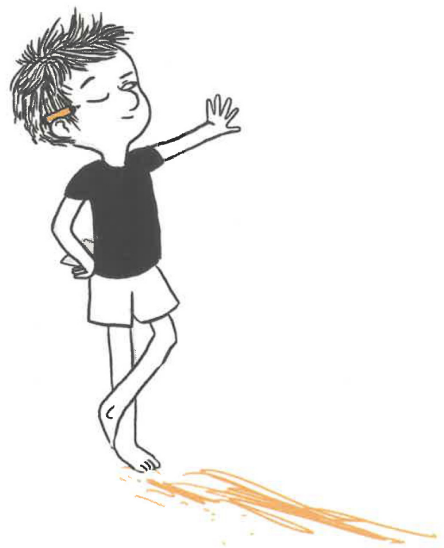

תָּמָר הַכֶּשֶׁטֶר

דונו

וְהַדְּבָרִים הַבְּלִתִּי רְגִילִים
שֶׁקָּרוּ לוֹ

איורים: עינת צרפתי

כנרת בית הוצאה לאור

בְּקֶרֶת בְּלִי שׁוֹקוֹ

יום אחד קם דונו בהרְגָשָׁה רָעָה. הִיָּה לוֹ טַעַם מֵר בַּפֶּה.
הוא אָמַר בְּלִבּוֹ: אֲמֵן שְׂאֵף אֶחָד לֹא יִדְבֵר אֵתִי לְפָנַי שְׂאֵנִי
שׁוֹתָה שׁוֹקוֹ. אֲבָל הַהוֹרִים שְׁלוֹ אָהָבוֹ לְדַבֵּר.

"בְּקֶרֶת-בְּקֶרֶת, " חִיָּךְ אָבָא שְׁלוֹ. דונו נָהֵם.

"אֲנִי רוֹאֶה שְׁקִמְתָּ עַל רֵגְלֵי שְׂמַאל, " הַמְּשִׁיךְ אָבָא בְּחֶסֶד
זְהִירוֹת וְצָעַק אֶל מַעְבֵּר לְכַתְּפוֹ, "דונו קִם עֲצָבָנִי! תִּזְהָרוּ!"
אָבָא שְׁלִי הוּא הָאִישׁ הַכִּי מְעַצְבֵּן בְּעוֹלָם, חָשַׁב דונו.
אם הוא רק הִיָּה שׁוֹתֵק אוֹלֵי הַשׁוֹקוֹ הִיָּה עוֹזֵר. אֲבָל עֲכָשׁוּ
אֶפְלוֹ הַשׁוֹקוֹ לֹא יַעֲזֹר.

גִּידִיק עָמַד בְּמִטְבַּח וְטָגַן בִּיצָה. הָרִיחַ הַגְּעִיל אֶת דונו.
בְּרוּר שְׁהֵבֵן שֶׁל הָאִישׁ הַכִּי מְעַצְבֵּן בְּעוֹלָם יְהִיָּה הַיָּלֵד
הַכִּי מְעַצְבֵּן בְּעוֹלָם, הוּא חָשַׁב.
"מְסָרִיחַ פֶּה, " מְלַמֵּל דונו.

גִּידִיק הַמְּשִׁיךְ בְּשִׁלּוֹ, כְּאֵלוֹ לֹא אִכְפַּת לוֹ. לְאָבָא לֹא

פרוסה גרוקה היא פלי נץק קצלני!

אכפת לעצבן אותו, ולגידק לא אכפת להסריח לו.
ואיפה אמא בכלל? אם היא לא פה, פנראה גם לה לא
אכפת. לא אכפת לה מדונו באפן כללי.

גידק ישב ליד השלחן ומרח את הצנים השלישי
מתוך ארבעה בממרח גזר. הוא מרח את הממרח בשכבה
אחידה בלי לגלש וכלי לפספס אף חלק בלחם. דונו
רצה להגיד לו שזה מעצבן להסתכל עליו כשהוא כל כך
מרכז במלאכה כל כך מטפשת, אבל כל מה שיצא לו
מהפה היה מן "בלעעע" כזה עם הלשון בחוץ.

גידק הרים את עיניו והסתכל על דונו בתמהון. הוא
לא אמר דבר, רק הטח את ראשו הצדה במבט של צפור
מבלבלת. בלעעע! צעק הגוף של דונו מבפנים.

לפני שהספיק לעצור את עצמו, זרק דונו את המלחיה
שעמדה על השלחן לתוך הצלחת של גידק. המלחיה
נחתה באמצע הביצה ונפתחה, מלח נשפה, ומרב
הפתעה, הצנים שהיה בידו של גידק התעופף לכוון
הפירים ונחת על הצד המרוח.

גידק קפץ על רגליו, ובתנועה של לוחם נינג'ה הרים
פרוסת לחם מהצלחת שלו וזרק אותה אל עבר דונו,
כמו שזורקים צלחת מעופפת. הפרוסה פגעה בסנטר
של דונו, וממרח גזר כתם נמרח לו על הצואר. דונו

צָרַח. אָבָא מְהֵר לְמַטְבַּח וְרָאָה אֶת שְׁנֵי הָאֲחִים עוֹמְדִים
זֶה מוּל זֶה בְּחֻזָּה נְפוּחַ וְעֵינַיִם בּוֹלְטוֹת.

"מָה קוֹרָה פֹּה?" שָׁאל אָבָא.

"הוּא זָרֵק עָלַי אֲכָל," קָרָא דוֹנוּ.

"לָמָּה הוּא עֹשֶׂה אֶת זֶה?"

דוֹנוּ שָׁתַק. גִּידִיק שָׁתַק. אָבָא שָׁתַק וְחָכָה.

"הוּא הִתְחִיל," אָמַר דוֹנוּ. אָבָל הוּא לֹא נִשְׁמַע מִשְׁכָּנֵעַ.

"גִּדְעוֹן וְדַנְיָאֵל," אָמַר אָבָא, "בּוֹאוּ נַחְלִיט שְׁתִּשְׁכְּחוּ מִמָּה

שָׁקְרָה פֹּה וְתִמְשִׁיכוּ לְהִתְאַרְגֵּן בְּלִי לְהַפְרִיעַ אֶחָד לְשָׁנִי."

"בְּלָעֵעַע!" אָמַר דוֹנוּ, אָבָל יוֹתֵר בְּשִׁקְט. אָבָא חִיָּד

אֵלָיו חִיָּיד מְעַצְבֵּן. "תִּכְיִן לָךְ שׁוֹקוּ, דוֹנוּ, זֶה בְּטַח יִשְׁפֹּר

לָךְ אֶת הַהַרְגָּשָׁה." וּבְמַלִּים הָאֵלֶּה יֵצֵא מִן הַמַּטְבַּח.

גִּידִיק כָּבֵד הִחֵל לְמַרְח פְּרוֹסָה חֲדָשָׁה בְּמַמְרָח הַכֶּתֶם,

כָּאֵלוּ הוּא בְּכֹלֵל לֹא שֵׁם לֵב שְׁדוֹנוּ שֵׁם.

דוֹנוּ פִּתַּח אֶת הָאָרוֹן וְהוֹצִיא כּוֹס וְאֶת אֲבִקַּת הַשׁוֹקוּ.

הוּא חָשַׁב עַל חֲמֵשׁ סְבוֹת לְבִרְחַ מֵהַבֵּית:

1. הַהוֹרִים וְצִלוֹ תְּמִיד בְּעַד גִּידִיק

2. הֵם אִף פַּעַם לֹא בְּעִדוֹ

3. אָבָא הוּא הָאִישׁ הַכִּי מְעַצְבֵּן בְּעוֹלָם

4. גִּידִיק אוֹכֵל אֲכָל כֶּתֶם (זֶה דוּחָה)

5. אָמָּא לֹא נִמְצְאָת (אִיפֹּה הִיא?)

וְאֵז הוּא רָאָה שְׁנַגְמֵר הַשׁוֹקוּ! הוּא רָצָה לְבַכּוֹת מְרַב
זַעַם, אָבָל הָאֲמַת הִיא שְׁיוֹתֵר מִשְׁהוּא כְּעַס וְנַעֲלָב, הוּא
שָׁמַח. עַכְשָׁו הֵיְתָה לוֹ הַהוֹכָחָה הַבְּרוּרָה בְּיוֹתֵר לְכָךְ
שְׁאִין שׁוֹם פְּתֵרוֹן אֲלֵא לְבִרְחַ מֵהַבֵּית. אִם אִף אֶחָד לֹא
שָׁם לֵב שְׁנַשְׂאָרוּ רַק פְּרוּרִים בְּקַפְסָה וְלֹא זָכַר שְׁבָלִי
שׁוֹקוּ הוּא לֹא יָכוֹל לְהִתְחִיל אֶת הַיּוֹם, אֵז בְּרוּר שֶׁהִדְבֵּר
הֵיחִיד שֶׁהוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת זֶה לְהַעֲלֵם וְלַחֲיוֹת בְּרַחוּבוֹת
(אוּ בִּיעֲרוֹת) וְלְהַרְוִיחַ כֶּסֶף מִמוֹפְעֵי קְסָמִים וְלֹא לַחֲזוֹר
הַבֵּיתָה גַּם כְּשִׁירָאָה אֶת הַמוֹדְעוֹת שִׁיתְּלוּ הַהוֹרִים שְׁלוֹ
וְגַם כְּשִׁישְׁמַע בְּמַקְרָה אֶת הַרְדִּיּוֹ בְּקִיּוֹסֵק מוֹדִיעַ שְׁכָל
הַיּוֹדֵעַ דְּבַר עַל מְקוֹם הַמְצָאוֹ מִתְּבַקֵּשׁ לַעֲזוֹר לְמַשְׁטָרָה.
הַהוֹרִים שְׁלוֹ יֵהִיוּ עֲצוּבִים, אָבָל זֶה כָּבֵד יֵהִיֶּה מֵאֶחָד
מֵדֵי. וְלֹא חָשׁוּב כִּמָּה קַפְסָאוֹת שֶׁל אֲבִקַּת שׁוֹקוּ הֵם
יִקְנוּ – הוּא כָּבֵד לֹא יַחֲזֹר.

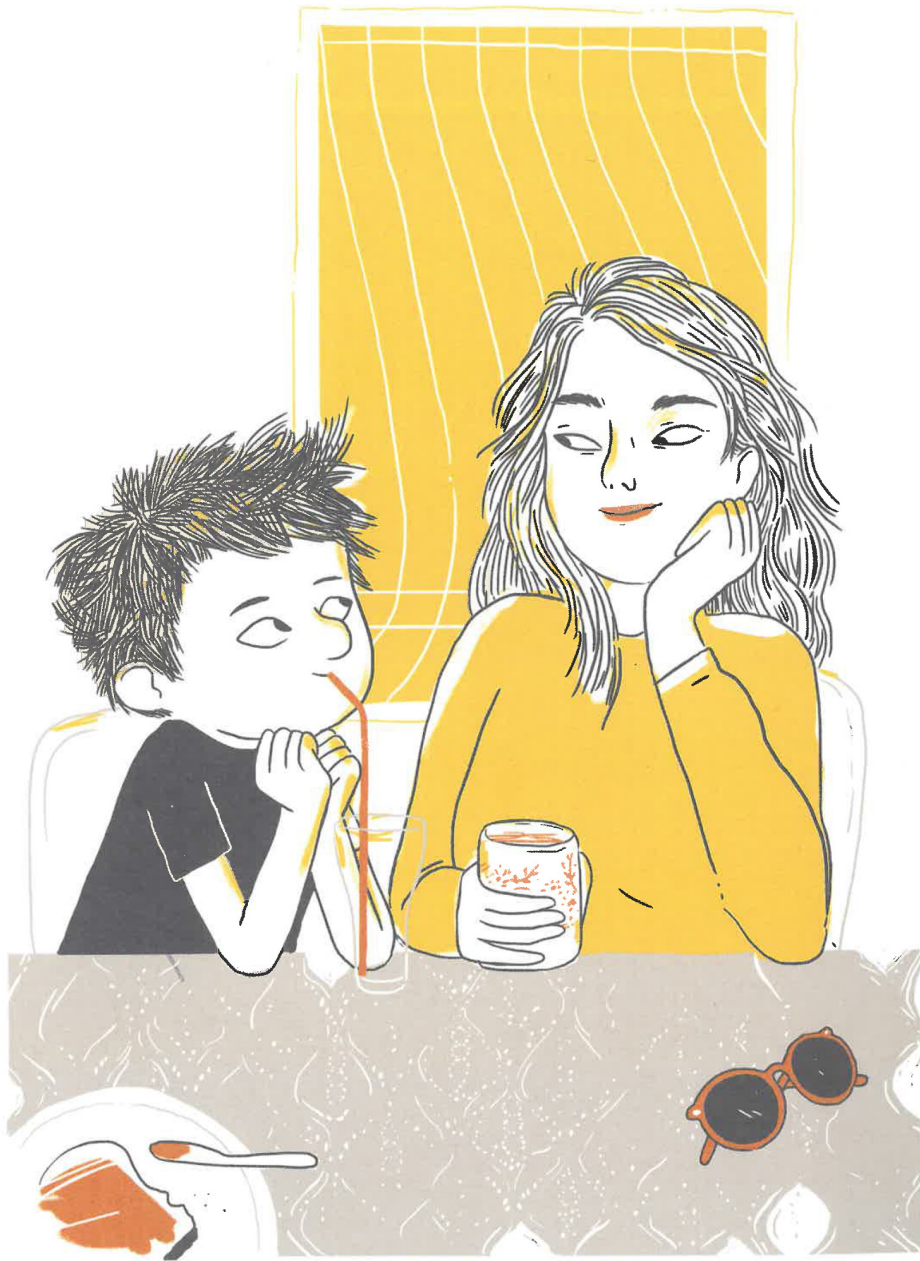
מָה צְרִיךְ בְּצִבּוּרֵי חַיִּים מֵהַבֵּית?

1. שִׁקְ לְעִנָּה

2. אֲכָל וְשִׁתְּיָה

3. אוֹלָר כְּדֵי לְגַלֵּף לְעֲצָמָה צִבּוּר וְיַזְלֵג

4. עֲרִפְתֵי קְסָמִים

לאמא יש מתכון סודי לשוקו שהיא למדה מחברה שלה, שהיא לפית במסעדה

זאת הייתה רשימה טובה. אמנם עדין חסר סעיף אחד כדי שהרשימה תהיה באורך המשלם, אבל חוץ מזה יש בה כל מה שצריך ברשימה טובה: דבר נחוי, דבר חשוב, דבר מלהיב, דבר קסום. אבל בכל זאת משהו היה לא כמו שצריך. ההרגשה הזאת הלכה והתגברה עד שדונו נעצר במקום כמכה ברק – המקום! דונו חשב על הרשימה במקום הלא נכון – הרחק מהבית, ותוך כדי שהוא צועד במורד הרחוב.

מה שקרה הוא שהמחשבה לברח מהבית כל כך סחפה אותו, שתוך שתי קפיצות הוא היה מחוץ לחלון. רי, תוך עוד חמש דקות הוא היה מעבר לפנה ולא ראה יותר את הבית, ותוך עשר דקות הוא צעד במורד הרחוב. ורק שם, על המדרכה ברחוב הרחב, החל דונו לגבש את הרשימה.

ורק בקצה הרחוב, מול הרמזור, כשהביט כלפי מטה על עצמו, חשב דונו על הסעיף החמישי ברשימה: בגדים שהם לא פיג'מה. זה היה כמו בחלומות האלה שאתה מגיע לבית הספר בלי בגדים. אולי טפה פחות נורא, כי הפיג'מה של דונו הייתה בעצם חלצה ומכנסים, רק די סמרטוטיים ועם כמה חרים קטנים. מי שהסתכל עליו היה יכול לחשב שהוא סתם ילד מזנח. דונו

רוצים לקרוא עוד?
הספר מחכה לכם בספרייה...

